

**ПЕТА НЕДЕЉА ЧАСНОГ ПОСТА - ГЛУВНА
ПРЕПОДОБНЕ МАРИЈЕ ЕГИПЋАНКЕ**

свети Григорије Двојеслов, папа римски, преп. Теофан Начертани
преп. Симеон Нови Богослов, преп. Теоктист
**Мк. 10, 32 - 45, зч. 47; Лк. 7, 36 - 50, зч. 33.
Јевр. 9, 11 - 14; зч. 321; Гал. 3, 23 - 29, зч. 208.**

iproшoјepej Димитрије Смирнов

ПЕТА НЕДЕЉА ВЕЛИКОГ ПОСТА

Духовни живот се састоји у богоопштењу, када се дух човека и Дух Божји сједињују. Бог је љубав, па је то сједињење могуће једино у љубави. Тако и говори апостол Јован: „Онај који пребива у љубави, пребива у Богу“. А шта смета љубави човека и Бога? Грех. „Ко мене љуби, реч моју држаће“, рекао је Христос. Онај који преступа реч Божју, који преступа Његове заповести, такав је преступник против љубави, и самим тим се лишава пребивања у Богу. И да би обновио своју заједницу са Богом, треба да задобије опроштај грехова, или другм речима, да остави грех.

Опроштај грехова означава њихво брисање из душе. Уколико човек схвата да неко његово дело или мисао или осећање није добро пред Богом, да је противно заповести, онда, обраћајући се Богу, говори: „Господе, опрости, потрудићу се да

се исправим“, и има наду да ће Господ опростити. А за православне хришћане је Господ чак установио свету Тајну покајања и својим Апостолима, а преко њих и апостолским наследницима заповедио: „Коме опростите грехе, опростиће им се, а којима оставите, оставиће им се“. И сваки човек, поставши православан, може да се покаје Богу пред личношћу свештеника као сведока и да из његове руке задобије опроштај, бивајући потпуно уверен да му је Господ опростио уколико се он заиста искрено каје. Ово стога што је сами Господ тако установио и не можемо, а да Му не верујемо. Милост Божја је толико неизрецива да сваки грех може бити избрисан, уколико само човек схвати да је овај грех препрека љубави њега и Бога.

Епизода коју је описао јеванђелист Лука, коју смо данас чули, го-

нешто значимо, сваки би хтео да што боље прође, сваки тражи своје. А апостол Павле говори да љубав „не тражи своје“, неку своју корист, просперитет, љубав не тражи срећу, љубав не захтева покој, љубав не иште ништа од овога. Љубав једино непрестано тражи чиме би још могла да послужи, чиме још да угоди Богу, чиме још да га обрадује. Али од пет милијарди људи који насељавају земљу, зар је много таквих који својим животом радују Бога? Таквих је веома мало. Зато Господ и каже да на небесима бива ликоване, празник, необична радост, када један грешник одједном почне да се каје, одједном почне да исправља свој живот. Ето колика је то редкост.

Господ нас је све сабрао заједно и даровао нам веру ради тога да би Га ми на тај начин обрадовали. У том радовању и јесте сједињење двеју природа које воле: узвишеније, Бога, Творца и твари, Његових створења, али која у себи ипак носе лик овога Творца: своју бесмртност, слободу и могућност да воле. Ово Господ и очекује од нас. У овоме и јесте смисао хришћанског живота. Управо ово и јесте покајање, када човек на крају схвата шта је Господ за њега учинио. Ово свакако не долази одмах. Потребно је и постити, потребно је и упорно се молити, потребно је и читаво време умом и срцем проницати у Јеванђеље. И, макар си и недостојан тога, али без обзира, треба се причешћивати Христових Тајни. Нека ти је глупо и бесмислено, али ипак треба долазити на исповест и све време куцати на ова врата. Зашто? Јер је Он рекао: „Куцајте и отвориће вам се“. И за то једно, можда и не баш тако разумно, али само због те намере да

Му приђемо, да уђемо у Његове дворе, Господ ће нас помиловати, опростиће наше немоћи, подржаће нас, утешити. Ми једино треба да се трудимо да схватимо, да срцем примимо.

Често, када се обраћамо детеу, ми му говоримо: слушаш ли ме? Премда је јасно да слуша, али ни на који начин не реагује, већ све ради по своме, макар му и на уво говорио. Зато што је дете зането собом и није га уопште брига о томе што му ти говориш. Такви смо и ми: Христос се распео за нас, апостоли су пролили своју крв, стотине и хиљаде мученика је дало живот за Христа и све то као да је узалуд, ништа од тога нас не уразумљује, ми увек имамо важнијег посла, као неразумна деца, ми смо занети собом. Једва да чујемо речи, а до срца нам никако не долазе. А продирање речи у срце означава почетак испуњавања бар нечега и то не ради тога да би смо се такмичили. Свако од нас има своју меру и сваки, чак и уколико се подвизава у пуноћи своје мере, достићи ће тек оно што му је припремљено Богом. Због тога, чак иако се подвизавамо из све снаге, колико год можемо, ипак треба говорити: ја сам залудни слуга. Јер шта си заправо учинио? Учинио си оно што си био дужан да учиниш и што је Бог већ уготовио и то уз Божју помоћ, јер ти сам уопште ништа и не можеш да учиниш.

Ево, ово нас данашње Јеванђеље пред ступање у последњу недељу Свете Четрдесетнице, након које ће света Црква молитвено спомињати последње дане живота Христа Спаситеља, позива управо на то. Помози нам Господе да то и испунимо. Амин.

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

вори о томе како је Господ дошао да обедује у дом Симона који Га је позвао, да би поразговарао, да би се подружио са Њиме. Изгледа да је Симон имао наклоност ка духовности јер се није уплашио мишљења своје сабраће из фарисејске партије, да ће га осудити. И управо када су, по источњачком обичају сви поседали за сто, једна жена је одстрага пришла Спаситељу и плачући почела да сузама омива Његове ноге и отире их својом косом и помазује скупоченим миром, које је имало баснословну вредност. Овим смиреним гестом она је показала љубав према Њему због тога што јој је открио речи вечног живота и даровао јој пут и могућност исправљења. Господ је прихватио ове знаке пажње, није одступио од ње, и самим тим изазвао сумњу у Симону, који је помислио да уколико је овај човек пророк, требало би да му је све откривено. Зашто допушта да му се приближи ова жена за коју сви знају да је грешница? А Господ му је одговорио причом о томе да ће од два дужника, зајмодавца више волети онај коме је више опростено.

И ова жена, која се од Спаситељевих речи покајала и осетила Божју благодат, а Божја благодат често изазива у човеку сузе, нарочито тако обилне какве је она имала, познала је у томе радост богоопштења, да је извор тог богоопштења Господ Исус Христос. Зато је сву љубав коју је имала, принела управо Њему. Господ јој је рекао: „Опраштају ти се греси“. Ово не значи да је извршен некакав правни акт. Не. Једноставно, од самог тренутка, када је заволела Христа, они греси које је имала су нестали, изгубили се. Али

то не значи да их је и она заборавила. Она се можда читавог живота сећала тих грехова, али сећајући их се, мислила је да то сигурно више не припада њој, јер се осећала потпуно као други човек.

А зашто се то и са нама не догађа? Премда и долазимо на исповест, многи сваке недеље, неки се труде чак и чешће а неки чак и ујутро и увече, али на следећој исповести говоре то исто, једне те исте грехове. Зашто тако? Зашто су њени греси нестали, а ми настављамо да се ваљамо у блату својих страсти и ништа на себи не можемо да поправимо? Одговор налазимо у истом овом Јеванђељу: „Опраштају јој се греси многи, јер је велику љубав имала“. А ми смо туђи Богу. Ми Га не волимо, нас привлачи једино гордост живота, а распети Христос нас не привлачи. Он у нама не изазива састрадање, не изазива у нама благодарност и ми једноставно не желимо да ради Њега ма шта поднесемо. Зато ми и све до сада не схватамо који је смисао нашег живота. Премда смо и крштени и добили дар Светога Духа у Миропомазању, и нама је на главу (стављен) знак, да смо од сада слуге Божје, пострижавали смо власи унакрс, али ипак ове истине веома споро улазе у нашу душу. Зато што покајати се за грехе, односно изменити свој живот, изменити своје поступке, речи, осећања и мисли, можемо само уколико снажно заволимо Бога.

Уште говорећи, човек може нешто чинити ради нечега. Али ипак ова најважнија мисао нам некако исклизава из руку: ради чега наш живот? Зашто је ово све неопходно? Зато се ми задржавамо на неким

споредним стварима и не осећамо где се налази она истинска стаза која нас приводи у Царство Божје. Зато ми почесто заборављамо чак и на Царство Божје. Као да живимо у некаквој магли, у неком сну, у тами. Како се избавити одатле? Једино заволевши Бога, једино схвативши шта је Он учинио за нас, само осетивши Његову љубав на себи. Хришћански подвиг је могућ једино онда када се срце испуни благодарношћу према њему. Само досегнувши дубину заједничарења са вољеним и волећим нас Богом, односно тада када макар и у најмањој мери можемо да испунимо ону јединствену и главну заповест: љуби Бога. Уколико тога нема, све остало (што чинимо) нам може само сметати.

У свету смо привезани за многе ствари. Неки од нас су чак способни за љубав и понекога и воле, али Господ је рекао да уколико ма кога на земљи волиш макар мало више него Мене, тада си Ме недостојан. Односно, тада нећеш моћи доћи до Бога, немогуће је. И насупротив томе, када досегнеш до Бога у љубави тада ћеш и схватити шта је истинска љубав према ближњем, без страсне привезаности. О томе нам Јеванђеље управо и говори, како достићи ово. Али немогуће је једноставно рећи: ево учини овај корак, сад учини онај, а потом овако и тада ћеш достићи. Нажалост, нема таквога руководства. Покајање је преображај читавог живота. Покајање, свакако, почиње од ума. Потребно је да наш ум на крају схвати шта значи љубав Божја и за свакога од нас посебно и свеукупно и каква треба да је наша љубав према Њему.

Уколико човек нешто воли, он

ради тога обично нешто жртвује. Ми знамо за израз: уметност захтева жртву. Такође и наука. Ради тога што му је жао новца, човек може да не купи још једну боцу вина, јер му је скупа. Ово се сматра за озбиљан разлог. А ради Распетог Христа, он не чини ни много мање. Испада да једна тако безначајна ствар, као што је новац, за њега значи више него Христос.

И уколико пажљиво погледамо у свој живот, видећемо да је наш однос према Богу, Спаситељу, Који је пролио Своју крв ради тога да би нас извео из греховне таме, да би нас избавио од смрти, да би нам даровао вечни живот – потрошачки, ми би од Бога само желели да узимамо. А љубав је нешто сасвим друго, љубав је када имамо жељу да дајемо. Христос је то свакоме од нас показао својим подвигом: Ја, ваш Владика и Господ, премда могу једном речју да створим нову васељену и да је населим новим људима, нисам дошао да би неко мени служио, већ да бих Сам послужио.

Уколико је Сами Бог био испуњен таквим самоодрицањем, онда они који се називају хришћани, Христовим именом, треба да поступају на исти начин. А ми немамо то чак ни у најмањој мери. Зато ми и стојимо у месту и бесконачно ћемо стојати, док се и са нама не догоди ово чудо, када ћемо схватити како нас Бог воли, када ћемо ово реално осетити у свом животу, када ћемо увидети, када ћемо схватити.

Када то увидимо, онда је природно да ћемо доћи до љубави према Богу, јер таква силна љубав (Божја) не може, а да у људском срцу не роди узвратну љубав. Ми би стално желели да будемо први, да